

Catagrafiile pe județe, orașe și catagrafiile carantinelor. Aceste măsuri ale Divanului nu au putut să fie executate întocmai, deoarece multor băjenari li s-a pierdut urma, fie pentru că au plecat neînsoțiți de la carantine, fie pentru că s-au așezat provizoriu într-un sat sau oraș, după care au plecat cu, sau mai ales fără știința autorităților în alte locuri etc. Totuși, unele județe au început să alcătuiască aceste catastife cerute de Divan. Astfel, la 8 iunie 1830, isprăvnicatul Buzău trimitea catastiful băjenarilor, din care se poate vedea numele, numărul membrilor de familie și meseria pe care o aveau. Până la această dată sosiseră la Buzău, unde se așezaseră însă provizoriu, 103 familii cu 624 de inși¹. Aceste catastife nu ne pot da cifre reale decât pe perioade foarte scurte. La Brăila, de pildă, deși unii băjenari declarau că rămân în oraș, noaptea fugeau, iar isprăvnicatul nu putea ține o evidență precisă, cu toate că la finele lui august afirma că o are².

Curînd după publicarea « Așezămîntului », la 22 august 1830, se reamintea tuturor isprăvnicatelor de alcătuirea catastifelor care trebuiau înaintate Divanului la finele lunii septembrie³, cînd se credea că trecerea băjenarilor se va încheia.

Kiselef însuși s-a interesat îndeaproape de soarta băjenarilor, fiind unul din inițiatorii Așezămîntului din 1830⁴. Încă de la 20 aprilie cerea Divanului să-l informeze asupra trecerii și așezării băjenarilor. Întrebările sale, determinate de plîngerea băjenarilor turtucăieni care îi ceruseră să le permită întoarcerea peste Dunăre, ca și de plîngerea celor veniți de la Rahova⁵, erau precise, și anume: 1) ce înlesniri li se făceau în perioada de carantină; 2) care erau numărul celor intrați în țară pînă la acea dată; 3) dacă sînt îndrumați direct spre un anumit sat, oraș sau moșie sau li se dă voie să-și caute ei înșiși locul așezării; 4) cîți au ieșit din carantine neînregistrați; 5) cîți au rămas la carantine și ce are de gînd Divanul să facă cu dînșii⁶. La aceste întrebări Divanul n-a răspuns imediat, deoarece nici el nu era complet informat. Cum Kiselef primea mereu plîngeri⁷, la 23 august 1830 solicita din nou aceleași lămuriri⁸, repetînd iarăși cererea la 30 august. Deși nici la această dată nu avea o situație clară⁹, pentru a se putea totuși da răspuns la întrebările de trei ori repetate de Kiselef, Divanul a trimis în grabă pe Iancu Samurcaș la cele trei carantine ca să aducă informațiile cerute. În același timp și pentru același scop se scria ispravnicilor ca băjenarii așezați în fiecare județ să trimită pe ziua de 30 august la Divan cîte

¹ *Ibidem*, f. 163—167. La 23 iunie, numărul crescuse la 364 de familii, cu 947 de inși (f. 234—237).

² *Ibidem*, f. 327 și 382. Răspunsuri similare veneau și din alte județe (f. 328—329).

³ *Ibidem*, f. 326.

⁴ C. N. Velichi, *Румыно-русский помощь, оказанная болгарам эмигрировавшим в румынские княжества вследствие войны 1828—1829 гг.*, Rsl. II, Buc., 1958, p. 265.

⁵ « Fugarii orașului Rahova » (mai toți români) arătau că sînt strîmtorați « nu numai de stăpînirea pămîntenească » (organele de stat), ci și de stăpînii de moșii, « care au luat de la dînșii dobitoace ». Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 162/1830, f. 379—381.

⁶ *Ibidem*, f. 358 și 360.

⁷ Vezi pe aceea a bulgarilor din Karnobat (20 august 1830) care se aflau la București și la Giurgiu, *ibidem*, f. 384—385.

⁸ *Ibidem*, f. 434—436.

⁹ « Unde și pã la ce locuri s-au așăzat nu i-am știut pentru că dintru început nu s-au supus orînduelii Divanului ». Se scria din nou ispravnicilor ca să continue catagrafia (*ibidem*, f. 434 și 435).